

Στα μονοπάτια του Νίκου

Στην Αθήνα, όλοι οι δρόμοι οδηγούν στην Πλατεία Συντάγματος που είναι σημαντικό σημείο της Αθήνας, της πόλης που εφνύρε την Δημοκρατία, χάρη στην παρουσία της Βουλής. Η πλατεία έχει μακρά ιστορία και οι τουρίστες παρακολουθούν τους Εύζωνες οι οποίοι ντυμένοι με παραδοσιακές φουστανέλες, ανέκφραστα πρόσωπα και σε τέλειο συνδυασμό κινήσεων εκτελούν το τελετουργικό της αλλαγής φρουράς μπροστά από το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Στην συνέχεια για να ξεφύγουν από τον καύσωνα και την κυκλοφοριακή συμφόρηση προχωρούν προς τα μαγαζιά και τις καφετέριες στο Κολωνάκι, που είναι γειτονικό προάστιο ή επισκέπτονται τα μουσεία που βρίσκονται κάτω από τη βόρεια πλαγιά της Ακρόπολης.

Επιμέλεια: Άννα Αρσένη

Η οδός Κριεζώτου, είναι ένας δρόμος χαρακτηριστικός της σύγχρονης Αθήνας, βορειοδυτικά της Πλατείας Συντάγματος. Είναι ουσιαστικά δρόμος-πέραςμα που συνδέει δύο πολυσύχναστες οδούς. Το δεύτερο σπίτι στα αριστερά, είναι παραδοσιακό ελληνικό. Ανήκε εξ ολοκλήρου στον αείμνηστο ζωγράφο Νίκο Χατζηκυριάκο - Γκίκα και περιήλθε στο Μουσείο Μπενάκη από δωρεά του καλλιτέχνη ενόσω αυτός ακόμη ζούσε.

Ο Γκίκας ήταν μέρος της Γενιάς του Τριάντα*, μιας ομάδας Ελλήνων λογοτεχνών που δημιουργήθηκε μέσα σε ένα πνευματικό κλίμα που το χαρακτηρίζει από την μια η ανανέωση της ποίησης και από την άλλη, οι αναζητήσεις στο χώρο της πεζογραφίας. Ο Χατζηκυριάκος-Γκίκας έκανε την πρώτη του ατομική έκθεση στο Παρίσι σε ηλικία 21 ετών και ο Πάμπλο Πικάσο είπε γι' αυτόν: «Αυτός ο ζωγράφος

έχει μεγάλη πηθική συνείδηση». Μετά τις σπουδές του στο Παρίσι, και επηρεασμένος από τον Πικάσο ο οποίος τον γοήτευε βαθιά για πολλά χρόνια, επέστρεψε στην Αθήνα αποφασισμένος να εφαρμόσει στοιχεία γεωμετρικού κυβισμού, αρχιτεκτονικής και φωτός. Ο Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας ζωγραφίζει τοπία, εσωτερικά και νεκρές φύσεις σε ένα ύφος μετακυβιστικό, με φως και χρώμα ελληνικό. Με επιδράσεις από τον Πικάσο και ιδίως τον Μπρακ ως τη δεκαετία του 1950, ίσως και αργότερα, διαμόρφωσε ένα ιδίωμα που συνδυάζει τη φωτεινότητα του χρώματος με το λεπτό αραβούργημα της γραμμής, εμπνεόμενος από την αρχιτεκτονική δομή νησιών, όπως η Ύδρα. Σήμερα, πίνακες φίλων του στολίζουν τους πρώτους ορόφους του κτιρίου ενώ εργασίες 60 χρόνων του Γκίκα βρίσκονται στους επάνω ορόφους: έργα που αντιπροσωπεύουν τα διάφορα ύφη με τα οποία πειραματίστηκε και κυρίως ελαιογραφίες, υδατογραφίες, σχέδια, μοντέλα θεατρικών συνόλων, καθώς και

κοστούμια, βιβλία και χειρόγραφα. Ο Γκίκας εργάστηκε επίσης ως γλύπτης, και τα έργα του είναι εμπνευσμένα από την ελληνική μυθολογία.

Μετά από μια επίσκεψη στο μουσείο, ο καφές επιβάλλεται! Στη συμβολή των οδών Πανεπιστημίου και Βουκουρεστίου, (πολύ κοντά στο κτίριο του Γκίκα), βρίσκεται το καφέ Ζόναρς ένα από τα ιστορικότερα καφέ-ζαχαροπλαστεία της Αθήνας που αποτελούσε προσφιλές στέκι της πολιτικής, καλλιτεχνικής και κοσμικής Αθήνας. Το καφέ ιδρύθηκε το 1939, και είναι γνωστό για τα περίφημα γλυκά, (ιδιαίτερα το γαλακτομπούρεκο). Λίγο παρακάτω, οι μπουτίκ και τα εστιατόρια του Κολωνακίου, το καφέ Φίλιον πασίγνωστο στους κύκλους των καλλιτεχνών και συγγραφέων της σύγχρονης Αθήνας. Περπατήστε κατά μήκος της οδού Λυκαβηττού και κατευθυνθείτε προς το λόφο. Μπορείτε επίσης να ακολουθήσετε την πρόταση του αμερικανού συγγραφέα Χένρι Μίλλερ (πολύ καλό φίλο του Γκίκα) και να ανεβείτε το λόφο λίγο πριν την δύση του